

ת"פ 8259/04/14 - מדינת ישראל נגד ג'יהאד אבו סיאם, מנעם אבו

ציאם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

15 דצמבר 2015

ת"פ 8259-04-14 מדינת ישראל נ' אבו סיאם (עציר) ואח'

בפני כב' השופט יואל עדן

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים:

1. ג'יהאד אבו סיאם (נדון)

2. מנעם אבו ציאם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד וליד אלבז

הנאשם 2 וב"כ עו"ד זיאד כנען

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

לנאשם 2

האישומים

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") הורשע על פי הודייתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין, ניסיון לפציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) + (2) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק העונשין, היזק במזיד לרכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמים 1 ו-2 והמתלונן שהוא יליד 1995, קרובי משפחה, ובין המתלונן לאחיו של הנאשם 2 היה סכסוך אשר נסיבותיו אינן ידועות למאשימה.

עמוד 1

על פי האישום הראשון, בתאריך 28.3.2014 בצהרי היום נסע המתלון באוטובוס ושוחח במכשיר הסלולארי שלו, בשלב מסוים הנאשם התיישב לידו, נטל את המכשיר מידו של המתלון כדי למנוע ממנו להזעיק עזרה, הכניסו לכיסו, איים על המתלון בתנועת אגרוף והמתין לעצירת האוטובוס בתחנה הקרובה בכוונה לגנוב את הטלפון הנייד, המתלון ניסה ליטול את הטלפון מהנאשם חזרה, בין השניים התפתח עימות פיזי, בשלב מסוים הנאשם ירד מהאוטובוס עלה אליו חזרה והתקרב אל המתלון כשהוא עושה בידיו תנועות מאיימות.

במקביל הגיעו בריצה אל המקום בני משפחת הנאשם וביניהם הנאשם 1 ושניים אחרים, אשר שלושתם מצוידים במקלות אחד מהשניים האחרים מצויד גם בסכין, הם עלו לאוטובוס, הצטרפו לנאשם ובצוותא חדא תקפו את המתלון, כאשר אחד האחרים ניסה לדקור אותו ברגלו באמצעות הסכין, הנאשם 2 הכה אותו במקל וניפץ את מצלמת האבטחה באוטובוס והאירוע הסתיים בכך שאדם שזהותו אינה ידועה עלה לאוטובוס, הדף את הנאשמים והאחרים מעל המתלון והוציאם מהאוטובוס, והנאשמים והאחרים נמלטו מהמקום, כשהנאשם 2 נושא עמו את הטלפון הנייד.

כתוצאה מהאמור, המתלון סבל מכאבים בגופו.

על פי האישום השני, הנאשמים 1 ו-2 הינם קרובי משפחתו של מתלון אחר, וכאשר זה נסע ברכבו ועצר כדי לפנות לרחוב המוביל לביתו, הנאשם 2 רץ לעברו כשהוא אוחז חפץ חד ואבן, דקר את גלגל הרכב האחורי, והיכה על הדלת הקדמית של הרכב באמצעות האבן, והמתלון נמלט.

על פי האישום השלישי (המסומן כרביעי), בהמשך לאירועים הקודמים, כשהגיעו שוטרים לביתו של הנאשם, נאמר לו שהוא מעוכב לחקירה וצעד עימם לעבר הניידת, לפתע החל לרוץ כדי להימלט מהשוטרים, ולאחר מרדף רגלי קצר נתפס ונעצר.

הצדדים הגיעו להסדר במסגרתו הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, ואין הסדר לעניין העונש.

הנאשם צרף תיק נוסף, ת"פ 907/08 מבית המשפט לנוער בקריית גת, אשר במסגרתו הודה בביצוע עבירת סיוע לגניבה לפי סעיף 384 + סעיף 31 לחוק העונשין. על פי כתב האישום בתיק המצורף, בתאריך 27.12.2007, הנאשם שהיה בן 13.5 (בתיק המצורף הינו נאשם 3) סייע יחד עם אחרים לבגיר לגנוב 4 מיכלי סולר מחניון תחנת אוטובוס, בכך שהנאשמים שומרים ומביטים מהצד לבל יתקרב איש ומזהירים את הבגיר מפני אנשים מתקרבים, בזמן שהבגיר שאב באמצעות פיו וצינור גומי את הסולר והכניסו לג'ריקנים על רכבו.

להשלמת התמונה - הנאשם 1 הודה במסגרת הסדר טיעון אשר כלל הסכמה עונשית בעבירות של ניסיון לפציעה בנסיבות מחמירות, תקיפה בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית, וביום 23.10.2015 הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, ומאסר מותנה.

הראיות לעונש

2. במסגרת הראיות לעונש העידה אמו של הנאשם, ואמרה כי הנאשם עוזר לה בבית, אין לה אף אחד חוץ ממנו, והוא עובד ומסייע לה בטיפול בילד נוסף שהינו חולה, ואביו של הנאשם נפטר לפני 13 שנה. היא ציינה כי הנאשם אמר לה שהוא מצטער על מעשיו, למד את הלקח ולא יחזור על כך.

טענות הצדדים

3. ב"כ המאשימה טוענת כי במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים של הזכות לשלמות גוף ורכוש, ופגיעה בביטחונו האישי של המתלונן באישום הראשון ובביטחון הוריו אשר שולחים את ילדיהם לבית הספר, פגיעה בקניינו של המתלונן הנוסף באישום השני, ופגיעה בשלטון החוק ובנציגיו באישום השלישי.

נטען כי מעשיו האלימים של הנאשם מתבטאים הן באלימות בה נטל את מכשיר הפלאפון של המתלונן והן בהמשך בתקיפה הפיזית, והגם שלמתלונן לא נגרם נזק גופני קשה אין בכך כדי לגרוע מחומרת העבירות, כאשר על בית המשפט למגר את תופעת השימוש באלימות שפשטה בחברה. נטען כי מדובר בשורת מעשי אלימות, באישום הראשון בצוותא חדא ואמנם לא ברור אם השותפות נוצרה ותוכננה מראש או ספונטאנית ללא תכנון, אולם הנאשם היה יכול להימנע מביצוען כאשר לא קדמה התגרות.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן למבוגרים אשר לא בא בהמלצה שיקומית וסבר כי יש להטיל ענישה מוחשית. הוגש גם תסקיר שירות המבחן לנוער ביחס לתיק המצורף, וב"כ המאשימה מבקשת כי ההתייחסות לתסקיר זה הממליץ שלא למצות את הדין, תהיה רק ביחס לתיק המצורף. יש לציין כי תסקיר זה התייחס גם לעבירות האחרות, שבוצעו ע"י הנאשם בהיותו בגיר.

נטען כי מתחם העונש ההולם בגין כל האירועים נע בין 12 ל-36 חודשים, כאשר המאשימה עותרת לעונש כולל של 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

4. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם יליד 1994, הינו בבחינת בגיר צעיר, זו הסתבכותו הראשונה, ומאז ביצע העבירות ועד עתה לא נפתחו נגדו הליכים נוספים, אין מדובר בעבריו או מי שחוזר לסורו, התנהגותו השתנתה והוא עלה על דרך המלך.

נטען כי יש להתחשב בנסיבות חייו הקשות של הנאשם, כאשר מהתסקיר עולה כי התייתם מאביו בגיל 10, גדל בשכונה רווית סכסוכים ומריבות, ומהתסקיר האחרון ניכר כי שינה התנהגותו, כיום הוא עובד ובונה בית, וצוין כי נערכה סולחה עם משפחת המתלונן וכיום הם בקשר חיובי.

עוד נטען כי בפועל מכשיר הטלפון הושב, העבירות הינן ברף נמוך כאשר מתחם העונש ההולם נע בין עבודות שירות ל-12 חודשים, בניגוד לעמדת המאשימה שהציגה פסיקה מחמירה ולא רלוונטית, וצוין כי עונש המאסר שהוטל על הנאשם 1 נעשה בעקבות מעצר בתיק אחר והסדר כולל שהגיע אליו עם המאשימה.

לעניין התיק המצורף, ב"כ הנאשם ציין כי אין הוא מתנגד להרשעה, וציין כי על שאר הנאשמים בתיק הוטלו עבודות שירות, וגם במקרה זה יש להטיל עבודות שירות ולא להפלות את הנאשם משאר המעורבים.

הנאשם אמר כי הוא עשה טעות, מבקש מבית המשפט לסלוח לו וכי זו הפעם האחרונה, כאשר כיום הינו עובד ואין לו בעיות.

הרשעת הנאשם

5. כאמור, הנאשם צרף להליך את ת"פ 907/08 מבית המשפט לנוער בקריית גת, בו הודה כי בעת שהיה בן כ - 13.5 סייע יחד עם קטינים נוספים, לבגיר לגנוב סולר. נוכח הסכמת ב"כ הנאשם 2 ובשים לב לכך שהנאשם 2 הורשע בתיק העיקרי כעת, אני מורה על הרשעת הנאשם 2 גם בעבירה בתיק המצורף - סיוע לגניבה לפי סעיף 384 + סעיף 31 לחוק העונשין.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

6. הנאשם ביצע מספר עבירות, שהן בדרגת חומרה שונה.

באישום הראשון, הנאשם הורשע בדרישת נכס באיומים תוך שימוש באלימות, בצוותא חדא עם אחרים, כאשר הנאשם נטל מהמתלונן את מכשיר הפלאפון שלו במפתיע, ויחד עם אחרים הכה את המתלונן וניסה לפוצעו, וכן ניפץ את מצלמת האבטחה באוטובוס.

האישום הראשון חמור מהאחרים, כאשר במסגרת האירוע הנאשם נוטל רכוש של אחר ולאחר מכן פועל באלימות גם יחד עם אחרים. בסופו של דבר לא נגרמה פגיעה למתלונן, אשר סבל מכאבים בגופו, אך עם זאת מדובר בעבירה לה פוטנציאל פגיעה חמורה יותר, ואין להקל בחומרתה.

באישום השני הנאשם נטל חפץ חד, דקר את גלגל רכב המתלונן האחר, הכה על דלת הרכב עם אבן, והמתלונן נאלץ להימלט. מדובר בהתנהגות אלימה ומאיימת, וגם במקרה זה מדובר באירוע שהיה יכול להתפתח באופן אחר.

באישום השלישי, עת השוטרים הגיעו לביתו של הנאשם, ניסה לברוח מהם, ולבסוף נתפס.

בתיק המצורף, בהיותו קטין סייע הנאשם לביצוע גניבת סולר מאוטובוסים.

בביצוע העבירות ובאופן ביצוען פגע הנאשם בערכים המוגנים של כבוד האדם, שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה על הגוף, הביטחון האישי והביטחון הציבורי, הזכות לקניין, והשמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.

7. בעבירת דרישת נכס באיומים, הפסיקה הכירה זה מכבר בחומרתה.

ר' ע"פ 1938/13 רפיק גרבאן נ' מדינת ישראל (27.2.2014):

"העבירות בהן הורשע המערער - דרישת נכס באיומים ואחזקת סכין שלא כדין - הן קשות. לרוב הן מכוונות כלפי אנשים תמימים ההולכים להם ברחובה של עיר, או כאלה העובדים לפרנסתם. באמצעות הטלת אימה ופחד גוזלים אותם עבריינים נכסים וסכומי כסף מבעליהם, שעמלו קשה להשגתם. ... בית המשפט מחויב להגן על הקורבנות ולהטיל ענישה מרתיעה שתסייע במיגור תופעה מעין זו (ע"פ 7720/05 אבו עראר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (02.2.2006); ע"פ 5134/11 פנטה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.02.2012))."

ביחס לאלימות - רבות נפסק בדבר הצורך למגר תופעה קשה זו והצורך בהכבדת הענישה בגין.

ר' ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009):

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו... זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד"

ור' ע"פ 8314/03 שיהאד נ' מדינת ישראל (7.6.2005):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה

**בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה
בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו
במקומנו כמגיפה."**

בענייננו, עבירות האלימות בוצעו לאחר נטילת מכשיר הטלפון מהמתלונן, והן בוצעו גם בצוותא חדא עם אחרים אשר היו מצוידים במקלות ובסכין, והדבר משווה להן חומרה נוספת.

8. קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת בעיקר תוך התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה ולאור זאת, את הפסיקה להלן יש לאבחן בהתייחס לנסיבות כל מקרה.

אפנה להלן לפסיקה אשר התייחסה לעבירות דומות לאלו בהן הורשע הנאשם, אולם הפסיקה ענינה נסיבות שונות, כפי נסיבות כל מקרה, והמתחם יקבע, כפי המחויב, לאור הנסיבות המסוימות בעננו.

נוכח השוני בין העבירות, נסיבות ביצוען, הזמנים בהן בוצעו והשוני בנפגעי מעשי הנאשם, אני מוצא כי יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בכתב האישום, באופן נפרד.

- בע"פ 7538/11 ג'קי גיגי נ' מדינת ישראל (21.2.2012) - המערער הורשע בשתי עבירות של דרישת נכס באיומים והיזק בזדון, כאשר המערער נכנס לחנות באישון לילה, דרש באיומים את כספי הקופה מהמתלוננת ונטל ₪ 900 ודרש ממנה את מכשיר הפלאפון, ולאחר שענתה לו כי אין לה מכשיר פלאפון, שבר את מכשיר האינטרקום בחנות. המערער צרף תיקים נוספים והורשע בעבירות של איומים, היזק בזדון, הטרדה באמצעות מתקן בזק והחזקת סם לצריכה עצמית, ונגזר עליו 8 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור.

- בע"פ 6128/08 שמעון שבייב נ' מדינת ישראל (27.11.08) - המערער הורשע בעבירה של תקיפה לשם גניבה, בצוותא עם אחר, בכך שתקפו אדם וגנבו ממנו שני מכשירים סלולריים, ארנק ובו כסף מזומן כרטיס אשראי ועוד, ונדון לשנתיים מאסר, הפעלת 3 חודשי מאסר מותנה במצטבר, מאסר מותנה ופיצוי. המערער טען כנגד חומרת העונש, וביהמ"ש העליון קבע כי אין עילה להתערב בעונש, ונסיבות אישיות קשות אין בהן כדי לשכנע להקל עם המערער, וזאת במיוחד נוכח עברו הפלילי המכביד.

- בע"פ 6638/09 פלוני נ' מדינת ישראל (31.1.2010) - המערער 1 והמערער 2, שהינו קטין, הורשעו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפה לשם גניבה וקבלת נכסים שהושגו בעוון, בכך שיחד עם חבריהם תקפו ארבעה תיירים, כאשר אחד התוקפים נושא מברג. המערער 1 נדון לשלושה חודשי מאסר, והמערער 2 הקטין נדון לחודשיים מאסר. המערערים ערעורו כנגד חומרת העונש, וביהמ"ש העליון דחה את ערעורם תוך שציין כי: "המערערים חטאו אפוא בהתנהגות מופקרת, ואם היו בגירים יותר לא יהא זה מופרז להניח כי היו משלמים על כך מחיר כבד פי כמה".

- בע"פ 356/10 פלוני נ' מדינת ישראל (29.04.2010) - המערער, אשר היה קטין בן 16.5 בעת ביצוע העבירות, הורשע בתקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפה לשם גניבה וקבלת נכסים שהוגשו בעוון, כאשר תקף בשתי הזדמנויות יחד עם חבריו עוברי-אורח, הפילם לרצפה, ונלקחו מהם תיקיהם. על המערער הושת עונש של חודשיים מאסר ו-2 חודשי מאסר על תנאי. ביהמ"ש העליון, ברוב דעות, מצא לנכון להתערב בעונש, ושינה אותו לעבודות שירות של 5 חודשים, וזאת נוכח היות המערער קטין ללא כל עבר פלילי ולאור נסיבותיו ותסקירו.

- בע"פ 8315/07 יוחנן מזרחי נ' מדינת ישראל (03.02.2008) - מערער 1 הורשע עבירות של גניבה, תקיפת סתם ושימוש לרעה בכוח משטרה ונגזרו עליו 5 חודשי מאסר בפועל, והמערער 2 הורשע בעבירת סיוע לתקיפה לשם גניבה, ונגזרו עליו 2 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות. המערערים, אשר ללא כל עבר פלילי והוגשו בעניינם תסקירים חיוביים, ערערו הן כנגד הרשעתם והם כנגד חומרת הענישה, והערעור נדחה.

9. אני מוצא כי מתחם העונש ההולם לעבירות באישום הראשון, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר הנע בין 6 חודשים אשר יכול וירוצו על דרך של עבודות שירות, עד 18 חודשים.

ביחס לאישום השני, מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם בנסיבות ביצועה, נע בין מאסר מותנה ל - 6 חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו על דרך עבודות שירות.

ביחס לאישום השלישי, מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם בנסיבות ביצועה, נע גם הוא בין מאסר מותנה ל - 6 חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו על דרך עבודות שירות. יצוין כי ב"כ המאשימה הפנו בעניין עבירה זו של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו לעפ"ג 20260-06-12 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' סלמאן אבו מדיעם** (7.11.2012) בו התקבל ערעור המדינה והעונש הוחמר כך שלמאסר המותנה והקנס הוספו 5 חודשי עבודות שירות, ואולם, שם מדובר היה בעבירה של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ובענייננו אין מדובר בעבירה זו כלל.

לעניין תיק הנוער אשר צורף, הרי שאין צורך בקביעה של מתחם עונש הולם לפי תיקון 113 לחוק העונשין. יצוין כי מאחר ומדובר בעבירה שבוצעה עת הנאשם היה בן 13.5, ולפני כ - 8 שנים, וגם לאור נסיבות הביצוע וחלקו של הנאשם אשר הינו בסיוע, הרי שהעונש אשר יש להטיל בגינה הינו מזערי, ואילו אך בעבירה זו היה מדובר, ספק אם היה מקום להרשעה.

על הענישה לכלול גם רכיב של קנס ופיצוי לקורבנות הנאשם.

הענישה

10. הנאשם יליד 1994 והוא נעדר עבר פלילי.

הוגשו 3 תסקירים מאת שירות המבחן למבוגרים, ותסקיר אחד מאת שירות המבחן לנוער, לאחר שצורף תיק הנוער. יש לציין כי תסקיר שירות המבחן לנוער, המאוחר מבין התסקירים, מתייחס לכל האישומים, ולשני התיקים, ולא רק לתיק הנוער.

התסקירים סוקרים את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם אשר חלקן לא יפורט מפאת צנעת הפרט.

מהתסקירים עולה כי הנאשם התייתם מאביו בגיל 10 וכיום עובד באופן יציב ומסייע למשפחתו.

מהתסקירים הראשונים של שירות המבחן למבוגרים [תסקירים מיום 28.5.2015, 1.4.2015, 24.2.2015] ניכר כי הנאשם התקשה להסביר את הסיבות לביצוע העבירות, ושירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה לצמצם אחריות ולשיטתו התנהגותו הינה לגיטימית, ועל כן לא היה בידי שירות המבחן להגיש הצעה שיקומית בעניינו.

בתסקיר מיום 15.10.2015 מאת שירות המבחן לנוער, עולה תמונה שונה, לפיה הנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מצטער עליהם וניכר כי מעצרו היווה גורם מרתיע של ממש. שירות המבחן מתרשם מצעיר אשר כיום מסוגל להבין טוב יותר את פסול מעשיו ודרכי התמודדות במצבי סיכון, וזאת אל מול גורמי סיכון בדמות העדר פיקוח הורי והשפעה שלילית מצד אחיו הגדול. שירות המבחן לנוער המליץ שלא למצות עמו את הדין ולנקוט כלפיו דרכי טיפול בלבד, בדמות קנס והתחייבות.

התקבלה חו"ד חיובית מאת הממונה על עבודות שירות.

הנאשם היה נתון במעצר מיום 30.3.2015 עד ליום 28.5.2015, דהיינו כמעט חודשיים.

11. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם, לא לקולא ולא לחומרה.

על הענישה להיות ענישה כוללת אחת בהתייחס לכל העבירות.

לאור גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, ונוכח השינוי העולה מהתסקיר האחרון, אני מוצא כי על הענישה להיות ברף הנמוך של מתחמי העונש ההולם שנקבעו לעיל.

ניכר כי האירועים האמורים לעיל הינם בבחינת חריג ביחס לנאשם. ככלל הנאשם מנהל חייו באופן נורמטיבי, והוא מביע חרטה.

יש לציין כי נערכה סולחה, ובהצטרף לשאר הנסיבות האישיות של הנאשם, התוצאה הינה כי יש להטיל ענישה ברף הנמוך של המתחמים.

הנאשם היה במעצר משך כחודשיים, ולאחר מכן שוחרר בתנאים מגבילים. אני מוצא כי לאור גילו של הנאשם לא יהא זה נכון להשיבו לבית האסורים, אך מנגד יש להטיל ענישה משמעותית, והאיזון בין אלו נמצא בהטלת מאסר אשר יכול וירוצה על דרך עבודות שירות למלוא התקופה האפשרית, ללא הפחתת ימי המעצר.

בנוסף יש להטיל גם התחייבות, מאסר מותנה, ופיצוי לקורבנות מעשי הנאשם.

איני מוצא לנכון להטיל קנס לאור נסיבותיו של הנאשם, ותמיכתו במשפחתו.

הענישה הינה אינדיבידואלית, ומעבר לכך אוסיף כי קיים קושי לגזור מעונשו של נאשם 1 לעניינו של נאשם 2, לאור כך שנאשם 1 הגיע כשהוא מצויד במקל עם האחרים, נסיבותיו של נאשם 1 שונות, וקיימת בעניינו אי הרשעה.

12. אשר על כן אני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

מאסר בעבודות שירות - מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. הובהרה לנאשם חובתו לבצע את עבודות השירות, ובמידה שלא יעשה כן ניתן יהיה להמירן בעונש מאסר בפועל, וכך גם יוכל הממונה לפי שיקול דעתו, היה וימצא קיומה של עילה לכך. הנאשם יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות ביום 10.2.2016 כאמור בחו"ד הממונה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על עבירה לפיה הורשע.

פיצוי - הנאשם 2 ישלם למתלון באישום הראשון ע.ת. 4 פיצוי בסך 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום והשני בתוך 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלון על פי פרטים שיימסרו למזכירות.

הנאשם 2 ישלם למתלון באישום השני ע.ת. 5 פיצוי בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום והשני בתוך 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט,

וממנה יועבר למתלונן על פי פרטים שיימסרו למזכירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ו, 15/12/2015 במעמד הנוכחים.

יואל עדן , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לנאשם 2

ככל שקיים לזכות הנאשם 2 פיקדון, הרי שהתשלום עבור הפיצוי לשני המתלוננים, יועבר מהפיקדון, לאלתר.

ביחס ליתרת הפיקדון, ככל שקיימת, בנסיבות העניין, די בהפקדה של 5,000 ₪ שתיוותר, ומשכך לאחר העברת סכומי הפיצוי מהפיקדון, כל יתרה שתיוותר מעבר ל- 5,000 ₪, תושב אל הנאשם 2 באמצעות בא כוחו, וכל שיוותר הינו פיקדון בסך 5,000 ₪, אשר לאחר השלמת עבודות השירות יהיה רשאי בא כוחו להגיש בקשה להשבתו.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ו, 15/12/2015 במעמד הנוכחים.

יואל עדן , שופט

הוקלד על ידי חנה פלקר